

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 2To/22/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8121012009
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 07. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivo Maruščák
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8121012009.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Iva Maruščáka a sudcov JUDr. Emila Dubňaského a JUDr. Moniky Halkociovej, na verejnom zasadnutí konanom dňa 04.07.2022, v trestnej veci obžalovaného A. B., pre zločin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. a) Tr. zákona a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 6T/98/2021 zo dňa 20.04.2022, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/, ods. 3 Tr. poriadku z r u š u j e napadnutý rozsudok vo výroku o treste.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. poriadku

Obžalovanému A. B., nar. XX.XX.XXXX v B., trvale
bytom C. XX, t. č. v ÚVV a ÚVTOS
Prešov,

u k l a d á :

Podľa § 323 ods. 2 Tr. zákona, § 36 písm. l/ Tr. zákona, § 37 písm. m/ Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 41 ods. 2 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 (troch) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona ho pre výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

odôvodnenie:

Uvedeným rozsudkom okresného súdu zo dňa 20.04.2022 sp. zn. 6T/98/2021 bol obžalovaný A. B. uznaný vinným zo spáchania v bode 1/ rozsudku - prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zákona s poukazom na § 139 písm. c), písm. e) Tr. zákona, a v bode 2/ rozsudku - zločinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. a) Tr. zákona na tom skutkovom základe že,

bod 1/

- dňa 25.07.2021 v čase asi o 19.00 hod. v C. D. XX, E. B., v rodinnom dome sa pod vplyvom alkoholu vyhrážal svojej matke, F. B. a starej matke, G. H., nar. XX.XX.XXXX, o ktorej veku mal vzhľadom na príbuzenský pomer vedomosť, a to tak, že ich zabije a potom v kuchyni začal bezdôvodne škrtiť starú matku, ktorá sa mu vytrhla a o stenu si udrela pravý lakeť, následne pri vychádzaní z kuchyne buchol dverami a rozbil tak sklenenú výplň dverí a na chodbe bezdôvodne udrel svoju matku, F. B., rukou po pravom líci a rukou rozbil sklenenú výplň na dverách obývacej miestnosti, čím takto u svojej matky a

starej matky vzbudil dôvodnú obavu o ich život a zdravie, pričom u nich nedošlo k takým zraneniam, ktoré by si vyžiadali nutnosť lekárskeho vyšetrenia,

bod 2/

- dňa 25.07.2021 v čase asi o 19.45 hod. v C. D. XX, E. B., v rodinnom dome pod vplyvom alkoholu, pri preverovaní vyššie uvedeného skutku hliadkou Obvodného oddelenia PZ Kapušany, napadol príslušníka Obvodného oddelenia PZ Kapušany, npor. I. J. K., a to tak, že počas vyťažovania vyskočil zo sedu na neho a oboma rukami ho sotil do hrudníka a následne ho chytil oboma rukami za oblasť trupu a začal s ním zápasiť, načo sa obaja dostali dolu schodmi, kde boli proti nemu použité donucovacie prostriedky, pričom svojím konaním spôsobil L. I. J. K. podvrtnutie pravého zápästia a pomliaždenie hrudníka, ktoré si vyžiadalo lekárske ošetrenie s práceneschopnosťou do 18.08.2021.

Za mu bol podľa § 323 ods. 2 Tr. zákona s použitím § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zákona, pri existencii pohľadujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l) Tr. zákona a existencii prirážajúcej okolnosti podľa § 37 písm. h), písm. m) Tr. zákona, § 41 ods. 2 Tr. zákona uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 4 (štyroch) rokov a 8 (osem) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zákona ho pre výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal písomne odôvodnené odvolanie obžalovaný, ktoré písomne odôvodnil jednak sám a jednak prostredníctvom svojho obhajcu. V dôvodoch odvolania predloženého jeho obhajcom po rekapitulácii výroku odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že odvolanie podáva proti výroku o vine vo vzťahu k bodu 2/ obžaloby a proti výroku o treste. Úvodom je potrebné poukázať na skutočnosť, že predmetné trestné konanie trpí vadou ústavnoprávneho rozmeru, nakoľko postupom súdu došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. K uvedenému záveru vedie skutočnosť, že v celom rozsudku de facto nie je zmienka o spôsobe vedenia jeho obhajoby. Ak by sa tretia osoba chcela oboznámiť s priebehom trestného konania len prostredníctvom rozsudku okresného súdu, tak by dospela k záveru, že obžalovaný a ani jeho obhajca v podstate nič v celom priebehu konania nepovedali, nenamietali a ani tam vlastne ani neboli. Logicky ak súd v odôvodnení rozsudku neuviedol jeho argumentáciu vo vzťahu k bodu 2/ obžaloby, čo je skutok ku ktorému vinu popieral, tak nie je v odôvodnení rozsudku ani zmienka o tom, ako sa s jeho obhajobou vysporiadal. Takýto postup súdu je v priamom rozpore s ust. § 168 Tr. poriadku, podľa ktorého z odôvodnenia rozsudku musí byť zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou. Ustálená judikatúra či už Ústavného súdu SR alebo ESLP jednoznačne konštatuje, že nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia je porušením práva na spravodlivý proces, ako ho vníma čl. 46 ods. 1 Ústavy SR či čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorými sú samozrejme všeobecné súdy viazané. V prípade, ak absentuje čo i len zmienka argumentácie, ktorou obhajoba obžalovaného poukazovala, prečo nie je možné dôjsť k záveru o vine obžalovaného a nie sú uvedené ani dôvody, prečo túto argumentáciu súd nepovažuje za účinnú, zakladá to arbitrarnosť celého rozhodnutia. Z rozsiahlej judikatúry ESLP ako príklad možno uviesť *Vetrenko vs Moldavsko* z 18. mája 2010, v ktorom medzi iným Európsky súd uvádza, jednou z požiadaviek článku 6 Dohovoru na vnútroštátne súdy je, aby sa zaoberali najdôležitejšími argumentmi vznesenými účastníkmi konania a aby uviedli dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov. Hoci rozsah, v ktorom sú súdy povinné uviesť dôvody, sa môže meniť v závislosti od osobitných okolností prípadu, opomenutie zaoberať sa podstatnými argumentmi alebo zjavne svojvoľné (arbitrárne) zaoberanie sa takýmito argumentmi, je nezlučiteľné s ideou spravodlivého procesu. Ústavný súd SR napríklad vo svojom rozhodnutí IV ÚS 14/07 uvádza „Riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné.“ Podľa jeho názoru vada nepreskúmateľnosti v tomto prípade sama o sebe je takou, ktorú nie je možné odstrániť postupom odvolacieho súdu takým spôsobom, aby ostali napadnuté výroky nezmenené. Nesprávnosť napadnutých výrokov vidí aj z nasledovných dôvodov. Súd žiadnym spôsobom nevyhodnotil rozpory medzi výpoveďami poškodeného K. a spolu s ním zasahujúceho svedka H.. Rovnako sa nezapodieval rozpormi medzi jednotlivými výpoveďami svedka H., ktorý postupne pri svojich výpoveďach tieto čiastočne pozmeňoval. Spočiatku uvedený svedok tvrdil, že videl úplne celý priebeh údajného fyzického konfliktu medzi obžalovaným a poškodeným K.. Pri výsluchu na hlavnom pojednávaní však už uvádza, že začiatok údajného konfliktu nevidel, ale zazrel jeho ruky spoza múra ako smerujú k poškodenému K.. Aj pri tejto verzii výpovede však absentuje vnútorná logika. Ak svedok H. (čo potvrdzuje aj svedkyňa B.) vonku poodstúpil od vstupných

dverí, aby telefonoval a podal správu operačnému dôstojníkovi a reagoval až na zvuk (akési buchnutie), ktorý začul z vnútra domu, tak nemohol mať dostatok času, aby zazrel jeho "útočiace ruky". Uvedené by sa mohlo stať jedine v prípade, ak by bol obžalovaný „zamrzol“ uprostred pohybu a počkal kým druhý z príslušníkov sa dostane do domu. Zároveň si je potrebné uvedomiť, že daný zvuk - buchnutie je začiatkom celého deja, ktorý je predmetom skutku 2/ obžaloby. Teda začiatok toho pádu jeho osoby na poškodeného K., ktorý on popisuje ako útok na jeho osobu. Akým spôsobom teda mohol vidieť svedok H. celý dej, ak reagoval na zvuk, ktorý značil začiatok deja a stál vonku poodstúpený od dverí. Súd sa týmto rozpormi žiadnym spôsobom nezapodieval. Rovnako sa okresný súd nezapodieval ani obhajobou prednesenou námietkou, že ak poškodený a jeho kolega tvrdia, že malo dôjsť k fyzickej potýčke - zápasu medzi obžalovaným a poškodeným, ako je možné, že po takomto zápase nezostali na jeho tele, ani tele poškodeného stopy potvrdzujúce, že sa takýto zápas odohral. Rovnako má zato, že súd až zázračným spôsobom dospel k tvrdeniu, že znalec J. B. M. vylúčil inú dejovú líniu, než je popísaná vo výroku (druhý odsek na str. 10 rozsudku). Zároveň však v tom istom rozsudku na strane 6 uvádza, že znalec potvrdil aj to, že k zraneniam poškodeného mohlo dôjsť aj iným spôsobom, ako je uvádzané vo výroku rozsudku. Logicky rozporné tvrdenia súdu uvádzané v odôvodnení rozsudku rovnako ako už vyššie uvedené, sú dôvodom nepreskúmateľnosti rozsudku zakladajúceho porušenie ústavných princípov. Súd sa v odsudzujúcom rozsudku ani len nezapodieval jedným zo základných znakov skutkovej podstaty daného trestného činu, a to subjektívnou stránkou, teda úmyslom. Na základe akých okolností došiel k záveru, že bola naplnená táto stránka skutkovej podstaty, sa v celom rozsudku nikto nedočíta a to napriek tomu, že na uvedené poukazoval. Ak sa súd nezapodieval úmyslom vo vzťahu k základnej skutkovej podstate, samozrejme nezapodieval sa úmyslom ani vo vzťahu ku kvalifikačnému momentu ods. 2, čo je jeho povinnosťou rovnako ako pri základnej skutkovej podstate. Poukázal tiež na to, že ním popisovaný priebeh deja, teda strata rovnováhy pod vplyvom značného objemu alkoholu v krvi a následný vznik zranení poškodeného K. pri tomto páde je samo o sebe rovnako dôveryhodné vysvetlenie vzniku týchto zranení ako skutkový dej uvádzaný v obžalobe. Je úlohou prokuratúry vyvrátiť jeho tvrdenia a úlohou súdu vyhodnotiť tvrdenia a argumenty strán a dôvody pre svoje rozhodnutie následne jasne a logicky vysvetliť v odôvodnení svojho rozhodnutia. Princíp „in dubio pro reo“ by mal byť súdu známym, nakoľko vychádza ešte z formulácií Ulpiana a doposiaľ by mal byť jedným z pilierov trestného konania. Zo znenia rozsudku je zjavné, že napriek vyššie uvedeným značným pochybnostiam súd sám pochybnosti nemal žiadne. Je však najvyššou povinnosťou súdu, aby logicky odôvodnil, prečo argumenty obhajoby považuje za neopodstatnené a prečo tieto argumenty nenapĺňajú mieru pochybností myslenú týmto princípom. V konečnom dôsledku trestné konanie podľa platných právnych noriem nie je konaním inkvizitickým a teda nie je jeho povinnosťou sa exkulpovať, teda dokázať vlastnú nevinu. Práve naopak OČTK a pred súdom prokuratúra má povinnosť preukázať jeho vinu a súd má za úlohu vyhodnotiť všetky dôkazy a argumenty a v prípade, že sa súd stotožní s domnienkou prokuratúry o vine obžalovaného, je jeho povinnosťou tento svoj záver riadne, jasne, logicky a dôsledne odôvodniť a vysvetliť, prečo považuje obhajobu obžalovaného za nedostatočnú, resp. neúčinnú. Akýkoľvek iný priebeh trestného konania by bol v rozpore so všetkými princípmi a zásadami trestného konania tak, ako ich majú na mysli ústavnoprávne rozmery nadzákonných a zákonných noriem týkajúcich sa trestného konania. Z uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnuté výroky, oslobodil ho spod obžaloby vo vzťahu k bodu 2/ obžaloby a uložil mu primeraný trest na spodnej hranici trestnej sadzby, alternatívne, aby zrušil napadnutý rozsudok a vrátil vec súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie.

Písomne odôvodnené odvolanie predložil obžalovaný A. B.. V jeho dôvodoch uviedol, že prvostupňový súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku opieral okrem výpovede poškodeného K. aj o výpoveď údajného svedka H., ktorého ako svedka diskvalifikovala poškodená B., poškodená H. a taktiež aj on sám v rámci svojej výpovede. Z výpovede svedkyne H. z prípravného konania čítaním na hlavnom pojednávaní vyplynulo, že údajný svedok H. prišiel do domu až po jeho páde zo schodov a že priebeh tomu predchádzajúceho deja nemohol vidieť. Poškodená B. aj samotný H. vypovedali zhodne, že boli vonku mimo domu a že dovnútra vbehli až v reakcii na to, že počuli nejaký buchot, pričom z popisu skutku aký uviedol K. a aký sa preniesol aj do skutkovej vety rozsudku, je zrejmé, že tým buchotom mohol byť jedine obžalovaného pád zo schodov, čiže jediné čo mohol H. vnímať, je až situácia po jeho páde, teda situácia, ktorá sa odohrala v nie rozhodnom čase pre ustálenie skutkových zistení, čo je v súlade s tým, čo vypovedala H.. Výpoveď údajného svedka H. v časti týkajúcej sa popisu jeho údajného konania preto nemožno brať v úvahu. Poškodená B. vypovedala, že do domu vbehla bezprostredne za H. a on vtedy bol (obžalovaný) s K. už pod schodmi a ona preto nebola svedkom jeho konania, aké popísal svedok poškodený H.. Nemožno ako svedka vylúčiť len jedného z nich a druhého nie, ako to spravil prvostupňový súd, keď vylúčil len B.. Buď to mali ten dej vnímať obaja alebo nikto. Úvahy súdu o

tom, že relevantné konanie trvajúce podľa H. 20 až 30 sekúnd, sa mohlo odohrať medzitým ako do domu vbehol H. a za ním vbehla B., sú v rovine špekulácií a nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, keď ani H. nevylúčil, že by B. vbehla do domu bezprostredne za ním. Obaja totižto vbehli dovnútra na ten istý zvukový podnet a prakticky v rovnakej vzdialenosti, takže je zrejmé, že tam mali vbehnúť prakticky naraz. Vzhľadom na uvedené nedostatky a pochybnosti ohľadom výpovede svedka H. sa verzia so sotením a zápasením už opiera len o osamotenú výpoveď svedka K., keď vyjadril svoj názor, že nešlo o samotný samovoľný pád – na rozdiel od toho, čo tvrdí obhajoba, že išlo o nekontrolovaný pohyb zodpovedajúci nedbanlivosti a nie o úmyselné konanie za aktívneho použitia fyzickej sily obžalovaným, pričom aj znalec J. M. pri konštatovaní o možnom mechanizme vzniku predmetných zranení potvrdil, že tieto mohli vzniknúť aj v dôsledku pádu zo schodov po strate rovnováhy a nie len pôsobením fyzického násillia od inej osoby, preto bez vyjadrenia miery pravdepodobnosti jednej a druhej verzii, svedčí konštatovanie znalca otázke mechanizmu vzniku zranení obžalobe rovnako ako obhajobe. Preto nemožno dať za pravdu prvostupňovému súdu, keď na strane 10 napádaného rozsudku uviedol, že znalec vraj vylúčil inú dejovú líniu skutku než popísanú vo výroku. Čo sa týka výpovede svedkyne H., tak konanie obžalovaného, ktoré táto popísala, nekorešponduje s popisom, aký uviedol svedok K.. Táto poškodená ako svedkyňa vnímala celý priebeh skutku, no neuviedla žiadne sotenie, uviedla iba úchop policajta K. a následný pád, čo zodpovedá priebehu deja, aký prezentuje obhajoba, že k úchopu došlo v dôsledku straty stability obžalovaného a následne došlo k spoločnému pádu zo schodov so svedkom K., ktorý nezvládol jeho telesnú hmotnosť. Konštatovaním prvostupňového súdu o tom, že výpoveď svedkyne H. vyznieva v jeho neprospech, je nedôvodné, keďže táto svedkyňa nepotvrdila použitie násillia obžalovaným voči svedkovi K. a vylúčila údajné sotenie, keď aktivita začala podľa nej až uchopením K.. Prvostupňový súd sa nielenže nedostatočne zaoberal formou úmyslu, ktorý mal zahŕňať jeho konanie, ktorého úmyselný charakter odvodil v podstate iba s aktívnej povahy pohybov, ako ich opísal poškodený svedok K., ale nezaoberal sa ani formou úmyslu zahŕňajúcou jeho konanie, ktorým mal pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa – príslušníka PZ, akým teda malo byť sprevádzané to jeho konanie, keďže podľa okresného súdu je vraj takýto jeho úmysel aj motív zrejmý a nepovažoval za potrebné nič v tomto smere vysvetliť. Pre úplnosť uviedol, že čo sa týka osoby údajného svedka H., tak o tomto je presvedčený, že nemôže vystupovať ako objektívny svedok v jeho trestnom konaní nielen kvôli kolegiálnemu úzkemu vzťahu s poškodeným K., ale tiež kvôli existencii konfliktu s ním (obžalovaným) z minulosti. V závere odkazuje s ďalšou časťou odvolania na písomné odôvodnenie odvolania predložené prostredníctvom jeho obhajcu.

Krajský súd na podklade podaných odvolaní podľa § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, by pritom prihliadal len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku a po takomto preskúmaní zistil nasledovné.

V konaní pred okresným súdom boli vykonané dôkazy potrebné na zistenie skutkového stavu veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti a to v rozsahu nevyhnutnom na spravodlivé rozhodnutie. Z dôvodov napadnutého rozsudku vyplýva, ktoré dôkazy boli pred súdom prvého stupňa vykonané, ako aj to, ktoré skutočnosti z jednotlivých dôkazov vyplynuli. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva aj skutočnosť, ako okresný súd jednotlivé dôkazy hodnotil. V tomto smere sú dôvody napadnutého rozsudku podrobné, a preto na tieto krajský súd aj poukazuje.

Proti rozsahu dokazovania vo svojich odvolaniach napokon nič nenamietal ani obžalovaný a považoval ho za dostačujúce. Nesúhlasí však s tým, ako prvostupňový súd vykonané dôkazy v celosti hodnotil a teda vo vzťahu k výroku o vine a rovnako druhu trestu a jeho výmery.

V tomto smere krajský súd v rámci prieskumnej povinnosti zistil, že aj napriek riadne a v náležitom rozsahu vykonanému dokazovaniu okresný súd z jeho obsahu nevyvodil (čo sa týka výroku o treste) celkom správne skutkové a v nadväznosti na to ani právne závery, čo sa následne odrazilo aj v správnosti výroku o treste vyhláseného rozsudku.

Išlo však iba o také chyby, ktoré po doplnení a čiastočnom zopakovaní dokazovania na verejnom zasadnutí (vo výroku o treste) bolo možné opraviť aj v odvolacom konaní.

V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že podstatný obsah odvolacích námietok obžalovaného, ktorými argumentoval, už predniesol v priebehu dokazovania v konaní pred súdom prvého stupňa, s ktorými sa spôsobom uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku prvostupňový súd vysporiadal a ktoré si aj odvolací súd v tomto rozsahu osvojil, no súčasne musí krajský súd priznať námietkam obhajoby, že predmetné odôvodnenie odvolaním napadnutého rozsudku zjavne v celom rozsahu neďáva odpovede na podrobnú a vyčerpávajúcu analýzu skutkových zistení prezentovaných obžalovaným prostredníctvom obhajoby, ktorá zásadným spôsobom spochybňuje ustálenie skutkového stavu prezentovaného v skutkovej vete rozsudku v bode 2/, no najmä jeho právneho posúdenia v kontexte naplnenia všetkým obligatórnymi znakmi základnej skutkovej podstaty žalovanej trestnej činnosti.

Krajský súd preto v ďalšom postupe túto argumentáciu len dopĺňal o fakty plynúce z vykonaného dokazovania, ktoré v súhrne s dôvodmi už uvedenými v odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa vedú k záveru o náležitom zistení skutkového stavu veci pre meritórne (konečné) rozhodnutie v posudzovanej veci obžalovaného A. B., aj preto, že odvolacie konanie pred krajským súdom je v spojení s konaním pred prvostupňovým súdom konaním tvoriacim jeden celok, keďže predmet konania je totožný.

V prvom rade krajský súd zistil, že obsah odvolacích námietok obžalovaného niektoré dôkazy účelovo hodnotí a vykladá vo svoj prospech nie úplne a bez konfrontácie s dôkazmi inými, produkovanými v rámci dokazovania.

V tejto súvislosti krajský súd považuje za potrebné zvýrazniť, že každý obžalovaný v rámci práva na obhajobu má právo brániť sa, ako uzná za vhodné, uvádzať všetky skutočnosti, argumenty na svoju obranu proti skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu a dôkazom o nich.

No súčasne platí, že súd pri hodnotení vykonaných dôkazov (vo vzájomných súvislostiach) jednotlivo, ako aj v celom ich súhrne v súlade s pravidlami stanovenými pre hodnotenie dôkazov bez toho, aby narušil rovnováhu hodnotenia dôkazov, produkovaných ako v prospech, tak aj v neprospech obžalovaného, musí prihliadať na obranu obžalovaného v kontexte všetkých dôkazov, a teda či argumentácia obžalovaného v rámci obhajoby sa nevyvíja podľa pravidiel logiky, inak povedané, či skutočnosti, ktoré obžalovaný v rámci obhajoby tvrdí, sú ním predkladanými dôkazmi, resp. argumentmi nielen overiteľné, ale či sú súčasne aj spôsobilé dôkazy predložené spolu s obžalobou spochybniť, či dokonca vyvrátiť do takej miery, že prokurátor nie je schopný uniesť dôkazné bremeno a bez rozumných pochybností nie je možné potom na ich podklade obžalovaného uznať vinným zo žalovanej trestnej činnosti.

V tomto prípade, ako to vyplýva z obsahu spisu, obžalovaný (opierajúc sa o spôsob jeho obrany) v rámci dokazovania nepredložil nové dôkazy, resp. argumenty, ktoré by zistené skutočnosti z dôkazov zabezpečených v rámci prípravného konania, (ktorých obsah sa zákonným spôsobom preniesol do dokazovania na hlavnom pojednávaní), spochybňovali, resp. vyvracali.

Obžalovaný na podklade ním predloženého hodnotenia produkovaných dôkazov ponúkol svoju verziu, ako došlo k fyzickému kontaktu s poškodeným K., akým spôsobom mali vzniknúť u poškodeného diagnostikované zranenia, a teda bez jeho úmyselného zavinenia, nechceným (pod vplyvom alkoholu) pádom zo schodov na poškodeného a ich následným spoločným pádom na zem, potom čo sa tzv. mali z nich skotúľať, a to aj napriek tomu, že sa opakovane vyjadril, že bol tak opitý, že si na nič absolútne nepamätá – mal úplný výpadok pamäti kvôli alkoholu - kde dokonca si mal myslieť, že riadne spolupracoval s políciou.

Krajský súd má zato, oproti odvolacej argumentácii obžalovaného, že správanie sa obžalovaného v čase rozhodnom je potrebné hodnotiť aj v kontexte protiprávneho konania ustáleného v skutku 1/ rozsudku. Obžalovaný sa predsa ospravedlnil za svoje konanie voči svojej matke a babke, ku ktorému sa priznal a urobil vyhlásenie o vine, kde zo skutku mu kladenému za vinu vyplývajú nie len slovné vyhrážky voči poškodeným, ale zjavne aj fyzické napadnutie nie len jeho matky F. B., no najmä jeho osemdesiatdva ročnej starej matky G. H., ako už bolo zvýraznené pod značným vplyvom alkoholických nápojov – keďže si na svoje konanie nepamätal a zjavne nedokázal svoje konanie pod ich vplyvom ovládať, už len vzhľadom nato voči komu svoj útok smeroval.

A práve po tomto agresívnom konaní voči najbližším osobám pod vplyvom alkoholických nápojov malo vlastne bezprostredne nasledovať agresívne správanie sa obžalovaného voči prítomným riadne uniformovaným príslušníkom PZ, spojené s vulgárnymi nadávkami, vyhrázaním sa fyzickým napadnutím a samotným fyzickým napadnutím príslušníka PZ poškodeného I. J. K. tak, ako je to zahrnuté v skutkovej vete 2/ skutku rozsudku.

Z výpovedí oboch svedkýň je totižto zrejmé, že nie len príslušníci PZ boli ihneď oboma už menovanými svedkyňami upozorení na spôsob a okolnosti agresívneho správania sa obžalovaného voči ním, spojeného aj s fyzickými útokmi a vlastným seba poškodzovaním, tak aj obžalovaný mal zjavne vedomosť o tom, že bola privolaná polícia, kde v rámci komunikácie s už prítomnými členmi hliadky PZ (ako vypovedali) vyjadroval nepokojnosť, prečo boli privolaní, nakoľko tam žiadnu políciu netreba a volať ju poškodené nemali, čo osvedčuje vedomosť obžalovaného o tom (aj napriek ním deklarovanému tzv. alkoholickému oknu), že práve kvôli jeho predchádzajúcemu správaniu sa bola privolaná polícia a čo bolo dôvodom, prečo s ním (rovnako s matkou a babkou) riadne v rovnošatách informovaní príslušníci PZ vykonávali prvotné služobné úkony pre objasnenie veci.

Následne k námietkam obžalovaného spojených s dôkaznou núdzou pre prijatie bez rozumných pochybností jednoznačného záveru o úmyselnom napadnutí poškodeného obžalovaným vzhľadom na rozporné výpovede svedka poškodeného K. a svedkov H. a matky F. B., krajský súd uvádza.

V prvom rade je potrebné zvýrazniť, že obžalovaný opomína hodnotiť aj výpoveď svedkyne G. H., babky obžalovaného, priamej svedkyne jeho konfliktu s poškodeným, ktorá zrozumiteľne a v logických súvislostiach vo svojej výpovedi v podstatných okolnostiach skutkových zistení rovnako ako svedkovia K. a H. a napokon aj F. B. totožne opisuje celý priebeh skutkových okolností od momentu príchodu obžalovaného pod vplyvom alkoholických nápojov k ním domov, jeho slovné a následné fyzické útoky voči ním a rovnako tak konanie obžalovaného od príchodu privolanej policajnej hliadky, či správanie sa oboch príslušníkov PZ, keď jeden z nich (H.) spolu s jej dcérou svedkyňou B. odišiel von, no najmä opisuje konanie poškodeného K. pri komunikácii s obžalovaným, keďže ako vypovedala, v tom čase bola od neho vo vzdialenosti cca jedného metra a obžalovaný bol o tri, resp. štyri schody vyššie sediac na nich, vzdialený od poškodeného K..

Svedkyňa G. H. vypovedala, že videla ako obžalovaný so sediacej polohy vykročil voči príslušníkovi polície a potom boli obžalovaný a poškodený K. na schodoch v sebe, vzájomne sa mali sácať – nešli normálne dole, búchali sa, kým išli dole schodmi, drgali sa a skôr zišli (dole schodmi) posediačky.

Rovnako ako svedok H. a svedkyňa B. aj svedkyňa G. H. potvrdila, že počas tohto vzájomného sácania až pokiaľ nespádli dole na chodbu, neboli menovaní svedkovia prítomní, odišli ešte pred tým, pričom vidieť začiatok a priebeh tohto incidentu nemohli, až jeho záver, keď obaja policajti použijúc hmaty a chvaty obžalovanému na zemi nasadili putá.

Napokon svedkyňa B. zrozumiteľným spôsobom na hlavnom pojednávaní nevedela vysvetliť, prečo v prípravnom konaní opakovane vypovedala, aj napriek tomu, že po zákonom poučení vedela, že vypovedá v trestnej veci svojho syna, že babka svedkyňa H. jej mala povedať, po tom čo prišla aj ona do priestoru, kde mal byť obžalovaný tzv. spacifikovaný policajtmi, že „A.“ skočil (či zaútočil) na policajta, čo aj krajský súd rovnako ako súd okresný hodnotí ako výpoveď účelovú v snahe napomôcť obžalovanému - svojmu synovi, aby sa vyhol trestnoprávnej zodpovednosti za napadnutie príslušníka polície, výpoveď svedkyne B. (až do výpovede na hlavnom pojednávaní) spolu s výpoveďou svedkyne H. boli totižto v časovej súslednosti v podstatných skutočnostiach skutku, ako mohli vnímať tento konflikt medzi poškodeným a obžalovaným, totožné.

Súčasne platí, že za danej dôkaznej situácie považuje aj krajský súd výpovede menovaných svedkov v kontexte námietok obžalovaného za čiastočne rozporné, tieto rozpory sa týkajú najmä výpovedí svedkov H. a B., teda svedkov, čo je potrebné zvýrazniť, ktorí sami od začiatku vypovedajú o skutkových okolnostiach, ktoré mohli vnímať až na konci samotného incidentu, keď mali obžalovaný s poškodeným K. padať, resp. spadnúť zo schodov.

Aj v kontexte verzie skutku obžalovaného o strate rovnováhy pod vplyvom alkoholických nápojov, sú tieto obžalovaným v rámci obhajoby identifikované a sumarizované rozpory preto bez významu k reálnemu

ustálení skutkových zistení vo vzťahu k začiatku (najmä príčine) a priebehu fyzického konfliktu medzi obžalovaným, keďže ho nevideli, ani vidieť nemohli a všetky podstatné skutočnosti o jeho priebehu mali len sprostredkované od svedkyne H. a svedka poškodeného K..

No práve výpovede posledne menovaných svedkov K. a H., ktorí boli priamo prítomní pri správaní sa obžalovaného pred napadnutím poškodeného a počas neho, sa v podstatných skutočnostiach zhodujú a vzájomne sa dopĺňajú (aj v spojení s jeho slovnými vulgárnymi útokmi voči príslušníkom polície) a to aj v kontexte záverov znalca J. B. M., znalca z odboru zdravotníctva a farmácia, odvetvia chirurgia, traumatológia a plastická chirurgia, ktorý osvedčil ako možný mechanizmus vzniku diagnostikovaných zranení u poškodeného K. tak, ako ho opísal vo svojej výpovedi.

V tejto súvislosti je opäť potrebné zvýrazniť, že verzia obžalovaného o náhodnom páde na poškodeného pri strate rovnováhy pod vplyvom alkoholických nápojov, je jednak pri tzv. strate pamäti obžalovaného v úplnom rozpore s tvrdeniami svedka poškodeného K. a jeho babky svedkyne H. (ktoré sa v podstatných skutočnostiach zhodujú) a jednak nebol produkovaný žiadny dôkaz, z akého dôvodu by si mal poškodený K. slovný a následne fyzický útok zo strany obžalovaného voči nemu vymyslieť, ale práve naopak, správanie sa obžalovaného bolo len logickým vyústením, v tom čase jeho psychickom rozporení (stále pod vplyvom alkoholických nápojov) a po predchádzajúcich útokoch na najbližšiu rodinu, ktorá sa mala podľa neho neslušne správať k jeho manželke, keďže mal opakovane vyjadrovať nepokojnosť s tým, že políciu privolali a už vôbec nesúhlasil, aby prítomní príslušníci PZ plniac si svoje zákonné povinnosti začali vykonávať prvotné úkony pri dokumentovaní jeho predchádzajúceho protiprávneho konania.

Za danej dôkaznej situácie pri hodnotení produkovaných dôkazov ako jednotlivo tak aj vo svojom súhrne je možné bez rozumných pochybností ustáliť, že obžalovaný si v čase spáchania skutku - aj s odkazom na závery znaleckého posudku znalkyne J. N. G., z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvia psychiatrie o zachovaní u obžalovaného ovládacích a rozpoznávacích schopností - bol vedomý, že po jeho fyzických útokoch voči matke a babke boli priamo na mieste, kde sa protiprávneho konania dopustil, privolaní poškodenou svedkyňou B. riadne uniformovaní príslušníci PZ a súčasne vnímal a vedel, že jeho matka svedkyňa B. v čase, keď sedel na schodisku, podáva vysvetlenie ku skutku príslušníkovi PZ (svedkovi H.).

Preto, ak v tejto situácii po predchádzajúcich vulgárnych útokoch a slovných vyhrážkach o fyzickom napadnutí osoby príslušníka PZ svedka poškodeného I. J. K., ktorý mal zaisťovať osobu obžalovaného a požiadať ho o vysvetlenie k veci, tohto fyzicky napadol tak, že spolu museli na schodisku zápasiť a následkom toho aj spolu spadli na schody a potom na zem pod schodisko, kde poškodený svedok K. musel spoločne s ďalším príslušníkom PZ použiť voči nemu donucovacie prostriedky hmaty a chvaty, aby mu mohli byť pri jeho aktívnej obrane založené putá, kde po páde na zem bezprostredne pred použitím donucovacích prostriedkov zacítil poškodený K. bolesť v pravom zápästí a následne mu bolo lekárske vyšetrením diagnostikované podvrtnutie pravého zápästia a pomliaždenie hrudníka s dobou liečenia objektívne zodpovedajúcu (podľa znaleckého posudku) dobe cca 24 dní, musel obžalovaný vedieť, že ak takýmto spôsobom a za daných okolností na schodisku (z ktorého môžu nekontrolovane spadnúť) fyzicky zaútočí na poškodeného, môžu mu byť spôsobené príkladom aj u poškodeného diagnostikované zranenia a pre prípad, že ich spôsobí, bol s tým uzročený, čoho dôkazom je skutočnosť, že pred možným pádom poškodeného K. na schody a následne na zem pod schodmi počas zápasenia nevykonal aktívne žiaden úkon, ktorý by tomu mal zabrániť a od svojho agresívneho správania neupustil, ale práve naopak, aj naďalej na zemi kládol aktívny odpor.

Podľa § 15 písm. b/ Tr. zákona, trestný čin je spáchaný úmyselne, ak páchatel' vedel, že svojím konaním môže také porušenie alebo ohrozenie spôsobiť, a pre prípad, že ho spôsobí, bol s tým uzročený.

Trestného činu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. a/ Tr. zákona sa dopustí páchatel', ak použije násilie v úmysle pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa a spôsobí ním ublíženie na zdraví.

S odkazom na citovanú právnu úpravu opísané konanie obžalovaného a jeho pohnútky vyjadriť nesúhlas s dokumentovaním jeho protiprávneho konania voči poškodeným (svedkyňiam B. a H.) a súčasne zabrániť príslušníkom PZ v ďalšom výkone svojich povinností vedie krajský súd v logických súvislostiach

k záveru, že obžalovaný v posudzovanom prípade konal minimálne vo forme nepriameho úmyslu tak, ako to predpokladá ust. § 15 písm. b/ Tr. zákona, keď z hora opísaného dôvodu fyzicky napadol príslušníka PZ (verejného činiteľa v zmysle § 128 ods. 1 Tr. zákona), kde mu bez rozumných pochybností práve týmto konaním spôsobil zranenia, ktoré svojím rozsahom a intenzitou zodpovedajú ublíženiu na zdraví tak, ako to predpokladá ust. § 123 ods. 2 Tr. zákona, čím svojím konaním obžalovaný spáchal zločin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. a) Tr. zákona tak, ako ho riadne ustálil a správne právne posúdil aj okresný súd.

Odvolajúc sa na doposiaľ uvedené po posúdení riadne ustáleného skutkového stavu okresným súdom a jeho právneho posúdenia, krajský súd preskúmal aj odvolaním napadnutý výrok o druhu a výmere trestu uloženého obžalovanému A. B..

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, ktoré skutočnosti vzal súd prvého stupňa do úvahy, pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu. Dokazovanie v tomto smere tak, ako ho vykonal okresný súd, bolo vykonané v potrebnom rozsahu a vytvorilo spoľahlivý podklad pre rozhodnutie o odvolaní napadnutom rozsudku o druhu a výmere trestu v posudzovanom prípade.

Okresný súd (avšak len čiastočne) správne ustálil existenciu poľahčujúcich a priťažujúcich okolností podľa § 36, § 37 Tr. zákona, v nadväznosti na to potom podľa názoru krajského súdu nesprávne aplikoval ust. podľa § 38 ods. 2, 4, 8 Tr. zákona a u obžalovaného určil trestnú sadzbu, v rámci ktorej potom aj určoval druh a výmeru trestu podľa hľadísk a kritérií (§ 34 ods. 1, 4 Tr. zákona) pre naplnenie účelu trestu a zohľadňujúc pritom aj pravidlo podľa § 34 ods. 3 Tr. zákona, že trest má postihovať len páchatel'a tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

V prvom rade krajský súd sa nestotožnil so záverom súdu prvého stupňa, že v danom prípade boli splnené podmienky pre priznanie poľahčujúcej okolnosti u obžalovaného A. B. podľa § 36 písm. l/ Tr. zákona a teda poľahčujúcej okolnosti spočívajúcej v tom, že sa k spáchaniu skutku mu kladeného za vinu priznal a jeho spáchanie oľutoval, keďže túto skutočnosť je možné spájať len s vyjadrením vôle obžalovaného, že priznal vinu a oľutovať svoje konanie voči skutku 1/ rozsudku, pričom vo vzťahu skutku pod bodom 2/ rozsudku vinu od začiatku popieral a trval na tom, že je nevinný, pričom ide o nepochybne závažnejšiu trestnú činnosť, oproti trestnej činnosti, k spáchaniu ktorej sa priznal.

Je zrejmé, že pokiaľ súd sa rozhodne aplikovať ako poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l/ Tr. zákona pri ukladaní trestu za zbíhajúcu sa trestnú činnosť, toto vyjadrenie obžalovaného sa musí reálne vzťahovať na celú trestnú činnosť - v súbehu (konkurencie) trestnej činnosti - pre ktorú je uznaný vinným a pre ktorú mu súd ukladá úhrnný trest odňatia slobody podľa pravidiel v ustanovení § 41 ods. 1 Tr. zákona, resp. o to viac, ak v tomto prípade boli splnené podmienky pre ukladanie trestu aj podľa § 41 ods. 2 Tr. zákona, keďže zákonom predpokladaný benefit v podobe priznania poľahčujúcich okolností, ktorých pomer sa potom premieťa do hodnotenia v konfrontácii s priťažujúcimi okolnosťami, má predsa aj vplyv na aplikáciu ust § 38 ods. 2,3,4 Tr. zákona pri úprave dolnej, resp. hornej hranice zákonom ustanovenej trestnej sadzby upravenej v Tr. zákone.

Vzhľadom na to, že v posudzovanom prípade absentuje odvolanie prokurátora, krajský súd pri obmedzení plynúcom so zákazu zmeny k horšiemu upravenom v ust. § 322 ods. 3 Tr. poriadku (reformatio in peius), nemohol túto poľahčujú okolnosť pri určovaní druhu a výmery trestu obžalovanému nepriznať a musel na ňu prihliadať.

Ďalej krajský súd má zato, že ak v posudzovanom prípade okresný súd zohľadňujúc ukladanie trestu obžalovanému za zbíhajúcu sa trestnú činnosť vo viacčinnom súbehu podľa pravidiel upravenej v ust. § 41 ods. 2 Tr. zákona za dva samostatné úmyselné trestné činy, z ktorých jeden je zločinom a teda pri ukladaní trestu a určovaní jeho výmery mal najsamprv upravovať hornú hranicu trestnej sadzby trestu odňatia slobody trestného činu z nich najprísnejšie trestného (§ 323 ods. 2 Tr. zákona v rozmedzí 3-8 rokov) zvýšením o jednu tretinu na 10 rokov a 8 mesiacov po úprave a následne pokiaľ opäť použil túto okolnosť a teda mnohosť, konkurenciu trestnej činnosti aj priznaním ako priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h/ Tr. zákona, nakoľko obžalovaný spáchal viac trestných činov, podľa názoru krajského súdu došlo v postupe okresného súdu k opätovnému pričítaniu tejto skutočnosti v neprospech obžalovaného.

V tejto súvislosti krajský súd totižto zistil, že okresný súd vecne správne priznal obžalovanému A. B. ako priťažujúcu okolnosť skutočnosť, že už bol za trestný čin odsúdený podľa § 37 písm. m/ Tr. zákona (s odvolaním sa na okresným súdom vykonané vyčerpávajúce dokazovanie k tejto skutočnosti) a ak súčasne priznal obžalovanému aj priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h/ Tr. zákona, potom pokiaľ ustálil prevahu priťažujúcich okolností oproti okolnostiam poľahčujúcim, tak potom podľa ust. § 38 ods. 2,4 Tr. zákona bolo jeho povinnosťou opäť upraviť dolnú hranicu trestnej sadzby odňatia slobody trestného činu z nich najprísnejšie trestného (§ 323 ods. 2 Tr. zákona v rozmedzí 3-8 rokov) zvýšením o jednu tretinu na 4 roky a 8 mesiacov, vo výmere ktorej v tomto prípade aj ukladal trest odňatia slobody obžalovanému.

V posudzovanom prípade bola teda opakovane pričítaná v neprospech obžalovaného tá istá okolnosť spočívajúca v súbehu (konkurencie) trestnej činnosti, za ktorú bol uznaný vinným a bol mu ukladaný sice v súlade so zisteným skutkovým stavom a zákonom (§ 34 ods. 6 Tr. zákona) správny druh trestu ako trest odňatia slobody, no súčasne podľa názoru krajského súdu duplicitným priznaním tej istej okolnosti došlo k opätovnej úprave zákonom ustanovenej trestnej sadzby v neprospech obžalovaného nielen zvýšením hornej hranice trestnej sadzby na 10 rokov a 8 osem mesiacov podľa § 41 ods. 2 Tr. zákona, ale aj dolnej hranice o jednu tretinu podľa § 38 ods. 2,4 Tr. zákona na 4 roky a 8 mesiacov a práve z tohto dôvodu krajský súd na priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h/ Tr. zákona v posudzovacom prípade nebude prihliadať. (Rešpektujúc v Zbierke rozhodnutí súdov SR a stanovísk NS SR existenciu publikovaných rozhodnutí NS SR pod R 1/2011, R 19/2011 v porovnaní s R 26/2020).

Za danej dôkaznej situácie pri úvahách o uložení trestu potom prihliadal krajský súd najmä na jednotlivé hľadiská ukladania trestov, vyplývajúce z ust. § 34 ods. 4 Tr. zákona, ktorými sú spôsob spáchania činu a jeho následok, úmyselné zavinenie, pohnútky, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, osoba páchatel'a, jeho pomery ako aj možnosti jeho nápravy, majúci na zreteli aj účel trestu vyplývajúci z ust. § 34 ods. 1 Tr. zákona, ktorým je ochrana spoločnosti pred obžalovaným tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život, súčasne odradí iných od páchania trestných činov ako aj morálne odsúdi páchatel'a spoločnosťou. Krajský súd prihliadal aj na ust. § 34 ods. 3 Tr. zákona, podľa ktorého trest má postihovať iba páchatel'a tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Pri zohľadnení teda rovnomerného pomeru poľahčujúcich a priťažujúcich okolností podľa § 36 písm. j/, § 37 písm. m/ Tr. zákona pri splnení podmienok podľa pravidiel upravených v ust. § 41 ods. 2 Tr. zákona pre už spomínanú úpravu hornej hranice trestnej sadzby odňatia slobody trestného činu z nich najprísnejšie trestného (§ 323 ods. 2 Tr. zákona v rozmedzí 3-8 rokov) zvýšením o jednu tretinu na 10 rokov a 8 mesiacov po úprave a zachovaní zákonom ustanovenej dolnej hranice trestnej sadzby, postupoval krajský súd pri určení výmery trestu odňatia slobody v rámci trestnej sadzby teda 3 roky až 10 rokov a 8 mesiacov.

Najsamprv je potrebné uviesť, že Tr. zákon vo svojich ustanoveniach upravuje otázku ukladania trestov a to jednak pri zásadách ukladania trestov a jednak pri úprave jednotlivých druhov trestov, ako to už bolo konštatované.

Pri ukladaní trestov je potrebné vychádzať zo závažnosti spáchaného trestného činu, ktorá je v prvom rade určená trestnou sadzbou ustanovenou pri jednotlivých podstatách trestných činov a následne pri jednotlivých skutkových podstatách trestných činov a následne aj spôsobom spáchania samotného trestného činu, nevynímajúc aj úmysel a teda formu zavinenia.

Neprehliadnuteľným faktom v prípade hodnotenia osoby obžalovaného sú jeho predchádzajúce odsúdenia pre totožné konanie, akého sa mal dopustiť voči matke a starej matke, akého sa v minulosti rovnako dopustil aj voči svojej manželke, začo bol aj riadne odsúdený – rozsudkom Okresného súdu Prešov zo dňa 28.02.2019, sp. zn. 33T/129/2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 27.06.2019, sp. zn. 9To/32/2019 pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zákona v súbehu s prečinom ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zákona, za čo mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 1 roka s podmieneným odkladom pri určení skúšobnej doby v trvaní 2 rokov za súčasného uloženia probačného dohľadu. Zároveň mu

bolo uložené obmedzenie spočívajúce v zákaze požívania alkoholických nápojov a iných návykových látok počas skúšobnej doby.

Je potom zjavné, že obžalovaný, opierajúc sa o správu mediačného a probačného úradníka, v priebehu skúšobnej doby podmieneného odsúdenia sa dopustil troch priestupkov a vo vzťahu k obmedzeniu spočívajúceho v zákaze požívania alkoholických nápojov a iných návykových látok počas skúšobnej doby plyníe, že dňa 26.05.2020 sa dostavila na Okresný súd Prešov manželka A. B., ktorá uviedla, že manžel toto obmedzenie nedodržiava a pod vplyvom látok ju fyzicky napáda a dňa 27.05.2020 bolo požiadané OO PZ Kapušany o vykonanie kontroly, pričom kontrola bola vykonaná dňa 06.06.2020, kde mu bola nameraná hodnota 0,2 mg/l a dňa 08.06.2020 0,0 mg/l.

Napokon za konanie proti svojej manželke bol obžalovaný B. aj rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. OT/46/2018 zo dňa 09.05.2018 uznaný vinným z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zákona v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. písm. a) Tr. zákona, za čo mu súd upustil od potrestania.

Preto krajský súd dospel k záveru, že podľa § 323 ods. 2 Tr. zákona, § 36 písm. l/ Tr. zákona, § 37 písm. m/ Tr. zákona, § 38 ods. 2 Tr. zákona, § 41 ods. 2 Tr. zákona - uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 (troch) rokov so zaradením obžalovaného pre jeho výkon do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zákona považuje za trest zákonný, ktorý zodpovedá plne zásadám ukladania trestov a odráža závažnosť protiprávneho konania obžalovaného ako aj jeho osobu.

Krajský súd prihliadal pri určení výmery trestu na postoj obžalovaného k žalovanej trestnej činnosti, kedy sa k jej spáchaniu priznal, len čiastočne hodnotil aj skutočnosť, že ani predchádzajúce odsúdenie za totožnú trestnú činnosť – násilné konanie voči osobám blízkym spojené s vyhrážkami a ublížením na zdraví – nevedli k jeho náprave, aby ho odradili od totožného protiprávneho konania, čo viedlo krajský súd k záveru, že je potrebné na obžalovaného pôsobiť trestom spojeným s jeho výkonom v nápravnom zariadení.

Na základe týchto skutočností a opierajúc sa o dokazovanie už vykonané súdom prvého stupňa, potom rozhodol tak, že zrušil výrok o treste v odvolaní napadnutého rozsudku na podklade odvolania obžalovaného podľa § 321 ods. 1 písm. d/ ods. 3 Tr. poriadku a súčasne podľa § 322 ods. 3 Tr. poriadku sám uložil trest obžalovanému a to tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozsudku.

Toto rozhodnutie bolo prijaté jednomyseľne.
jednomyseľne

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.